

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ & ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ

είνε ο καπετάν Στέφανος ο Δίμτσας ή δχι; Νά, τὸ σπουδαίωμα ζήτημα ποὺ ἀπασχολεῖ τις ἡμέρες αὐτὲς τοὺς κύκλους τῶν Ἀθηναίων Βουλγαροφίλων.

Ἐνας γαρὶς δημοσιογράφος ἀνέλαβε, καὶ μετὰ τὴν ἀπογοήθειά του μάλιστα, νὰ μᾶς πείσῃ πὼς ὁ καπετάν Στέφανος εἶνε Μακεδονικώτερος κι' ἀπ' αὐτὸν τὸν Μ. Ἀλέξανδρον ἀκόμα. Δυὸ Μακεδόνες, ἐνεργούντες καὶ ὡς πλεονεξοῦντες τῶν κενταύων συμπαιρωτῶν τῶν ὑποστηρίζουν τὸ ἐναντίον. Ὁ κ. Δημοσιογράφος καθόλου παρόλοσον νὰ δευτερολογήσει. Οἱ Μακεδόνες θὰ τὸν μνησθῶν. Καὶ ἐνῶ ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ θὰ ἐξακολουθῇ ἡ συζήτηση, ἀπὸ τὴν ἄλλαν ὁ καπετάν Στέφανος θὰ πείσῃ ἀνενόχλητα τὸν ρόλο του, ποζάρων ὡς Βουλγαροφίλος στὴν Ἀθήνα καὶ ὡς Ἑλληνοφίλος στὴν Σόφια.

Στὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπάνω, ἀντὶ νὰ ποῦμε τὴν γνώμη μας, σὰς σερβίρουμε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ γράμμα ποὺ μᾶς ἔστειλε κάποιος φίλος μας ποὺ ἔτιχε νὰ γνωρίσῃ καλὰ κι' ἀπὸ συμπᾶντες Βουλγάρους. Διαβάστε το! Θὰ σὰς κἀνῃ καλὸ!

... Ἐνας μαθητὴς Βουλγάρου ποὺ ἦλθε εἰς τὴν τρίτη τάξιν τοῦ Γυμνασίου, εἶνε σφωτέρως κ' ἐξυπνότερος ἀπὸ πολλοὺς μας Ἀκαδημαϊκοὺς πολίτες. Ἱστορία ξέρει ἀρκετὰ, ἀπὸ φιλολογικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα καταλαβαίνει, φυσικῆς καὶ χημείας κτλ. ἔχει γνώσεις, ὅσες τοῦ χρειάζονται. Καὶ τὸ κυριότερον ξέρει νὰ σκέπτεται ἀπάνω σ' αὐτὰ ποὺ ξέρει.

Στὴν Βουλγαρία ἔχουν μεταφρασθεῖ τὰ καλύτερα ἔργα ἀπὸ τὴν παγκόσμιον φιλολογίαν, κ' εἶνε γνωρισμένοι καὶ μετὰ τοὺς καλὰ τερούς μουσικοὺς. Στὰ λόγους λογίων λογίων, ἀθλητικοὺς καὶ ἀλληλοδασκτικοὺς, ἔχουν, βιβλιοθηκὲς σὲ πόλεις καὶ σὲ χωριά καὶ σὲ σκο-

λειά, ἔχουν. Καὶ τί δὲν ἔχουν; Σὰν τὰ συλλογίζουμαι ὅλα ποὺ ἔγιναν μέσα σὲ εἴκοσι χρόνια, λέω: Κατ' ἐμὴν Ἑλλάδα! Καὶ παριγοριεῖμαι μόνον ποὺ σκέφτομαι πὼς ἴσως ὅλ' αὐτὴ ἡ πρόοδος νᾶνε καὶ κομμάτι φαινομενικὴ, βεβιασμένη. Κατ' ἐμὴν Ἑλλάδα!..

Καὶ τὸ συμπέρασμα, ἔτσι γιὰ νὰ περᾶ ἡ ὥρα: — Ἐνῶ οἱ Βούλγαροι δουλεύουν, ἐμεῖς ἐδῶ, οἱ φιμωμένοι, ἀντὶ νὰ τοὺς μνησθῶμε, χανόμεστε γιὰ νὰ ποδείξουμε ἂν εἶναι Ἑλληνας ἢ Βούλγαρος ἕνας κρεμανταλᾶς, ποὺ ὀπλίζεται, ἀνάλογα μετὰ τις περιστάσεις, πότε μετὰ τὴν ψαλίδαν τοῦ φραγκογράφου καὶ πότε μετὰ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ Δὸν Κιχότου. Δὲν πᾶμε νὰ κουρευόμαστε μετὰ τὰ χάλια μας!...

ΜΙΑ ΦΟΡΑ

ἀκόμα σώζεται ὁ κ. Δηλιγιάννης τῇ ἐπεμβάσει τῶν Δυνάμεων. Τὴν πρώτην φορὰ στὸ 86 μετὰ τὸν ἀποκλεισμό. Τὴν δευτέραν φορὰ τώρα, μετὰ τις διπλωματικὰς παραστάσεις, ἕνα εἶδος ἀποκλεισμοῦ κι' αὐτὲς, γιὰ τὸ μονοπώλιο.

Στὰ 97 τὸν ἄρτησαν χωρὶς ἀποκλεισμό—πὼς τὸν ἐπερίμενε καὶ τότε!—καὶ γι' αὐτὸ ἔκανε τὸν πόλεμον.

Τί θὰ 'πῇ τώρα στοὺς «φίλους συμπολίτας», τὸ ξέρε ἀπὸ τοῦς παληοὺς καλοὺς καιροὺς τοῦ Ροῦμπολδ:

— Ἦθέλαμε νὰ ψηφίσουμε, φίλοι συμπολίται, τὸ μονοπώλιον τῆς σταφίδας, ἀλλ' αἱ Δυνάμεις μᾶς ἐμπόδισαν!

Εὐτυχῶς τοῦχει μείνει ἕνα χέρι γερὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πρώτου ἀποκλεισμοῦ, γιὰ νὰ τὸ θυσιάσῃ ὑπὲρ τῆς φιλότητος πατριδοῦς, διαβεβαιώνοντας τὸ Πανελλήνιον ὅτι προτιμάει, ὅπως καὶ τότε νὰ κόψῃ τὸ χέρι τοῦ, παρὰ νὰ ὑπογράψῃ τὸ σταφιδικὸ ἀποκλεισμό.

Στὸ Χατζιδάκι (ἢ Χατζιδάκι)

Ἀφοῦ δὲ θέλει μαλλιάρης
νὰ γίνῃ ὁ Χατζιδάκης,
ἂς γίνῃ Κασσιδάκης.

Κ. Τεφάρικης
ΠΟΛΙΤΙΚΑ

καὶ διπλωματικὰ ἄρθρα, ἔρχισαν νὰ δημοσιεύῃ καὶ ποὺ τις ἡμέρες αὐτὲς ἕνας ἀπὸ τοὺς δεσποτάδες μας.

Πολλοὶ παρεξενεύτηκαν γι' αὐτὸ, δὲν ἔχουν ὅμως δίκιον. Ἀφοῦ ἡ Ἑκκλησία μας πιά διωρθώθηκε, τῶρριξαν οἱ δεσποτάδες μας τὴν πολιτικὴν, γιὰ νὰ

βρίσκονται σὲ δουλειὰ καὶ γιὰ νὰ μὴ παραχοντραίνουν ἀπὸ τὸ καθιστό.

Plau lite cives! Τί περιμένετε;

Ἡ Κοινὴ Γνώμη ΚΟΡΜΠΕΤ-ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΣ

Φίλτατε «Νοῦμα»

Ἀνεγνώσατε βεβαίως τὴν συνέντευξιν τοῦ ἀναχωρούντος Κόρμπετ καὶ τὴν (ὑποτιθεμένην) ἀπάντησιν τοῦ προασπιστοῦ τοῦ Συντάγματος Δηλιγιάννη.

Ἀκριβῶς καὶ ταυτοχρόνως κάποιον ἀνεγνώσαμεν: ἡ μικροφιλοτιμία εἶνε ἰδιώμα τῶν κοινῶν ἀνθρώπων· οἱ μεγάλοι ἄνδρες δὲν ἀποποιούνται πολλὰ καὶ νὰ δέχονται τὰς συμβουλὰς καὶ νὰ γίνονται ὄργανα τῆς γνώμης ἄλλων ἀνθρώπων, ὅταν εἶνε πεπεισμένοι περὶ τῆς ὠφελείας αὐτῶν· ὁ Mirabeau διὰ ξένην τινὰ γνώμην εἶπεν «θάνατον νὰ εἶνε κατὰλληλος πρὸς τὸν σκοπὸν» καὶ πράγματι τὴν οἰκειοποιήθη. Μήπως διότι ὁ Κόρμπετ ἀνεκάλυψε στὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Δηλιγιάννη δύο ἐπὶ πλέον ἐκατομύρια; ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δίδοντες γνώμης, συμβουλὰς κλπ. ἐνοῦν πολὺ καλὰ ὅτι δὲν τοὺς εἶνε ἐπιτετραμμένον ν' ἀνακατευθοῦν εἰς τὰ τοῦ Κράτους· ἀλλὰ νὰ μὴν τοὺς συμβουλευόμεθα; νὰ μὴν ἀκούσωμεν τὰς ἀκαδημαϊκὰς (ἔστω) γνώμης των, ἀφοῦ ὅλοι οἱ περιήρητοι οἰκονομολόγοι τῆς Ἑλλάδος ἐφώνησαν ὅτι ἦσαν καὶ εἶνε τὸ γλυκοῦ νεροῦ, ὅλοι ἐχαιντάκωσαν τὴν Ὑποκόστατον; Ὅταν ἐφέραμεν διοργανώτας τοῦ ἐνός καὶ ἄλλου κλάδου τοὺς ἀνεμίζαμεν εἰς τὸν Κράτους ἢ συμβουλευτικοὺς τοὺς ἐκάναμεν; ἀφοῦ ἔχωμεν ξένους οἰκονομολόγους, γνωρίζοντας πλέον καλῶς τὰ κατὰ ἡμᾶς δὲν ἐπρεπε νὰ τοὺς παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς διδάξωσι νὰ ἀναδιοργανώσωμεν ὅλα τὰ οἰκονομικὰ μας, τὰς φορολογίας μας κλπ., κλπ., νὰ ἐκθέσωσι ἐν σύστημα οἰκονομολογικόν, νὰ τὸ ἴδωμεν, νὰ τὸ ἐννοήσωμεν, νὰ τὸ χωνεύσωμεν καὶ κατόπιν νὰ τὸ ἀκολουθήσωμεν; ἢ οὕτω θὰ ἐπιβουλεύωσι τὰ Συνταγματικὰ δικαιώματα (Κύριε Δηλιγιάννη) τοῦ Κράτους;

ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Μένιππον. Ἄς λέν κι' ἂς γράφουν ὅτι θέλουν. Λίγο μᾶς νοιάζει. Ἄν δὲν θέλουν νὰ τὸ δοῦν αὐτοί, τὸ βλέπουν ἄλλοι, ξένοι τὴν πατρίδα, ἀλλὰ περισσό-

ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ „ΝΟΥΜΑ“

4

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

(Ὁ Δίας φέγγει. Ὁ Ἑρμῆς κι' ὁ Πλούτος κάνουν μερικὰ βήματα κ' ὅσπερ σταματοῦν.)

Ἑρμῆς. Ἑμπρός, τραβᾶμε, Πλούτε· μά τί εἶν' αὐτό; κουτσαίνεις; Λησμονήσῃς, ὦ εὐγενῆ μου, πὼς δὲν εἶσαι μόνον στραβὸς μα καὶ κουτσός.

Πλούτος. Δὲ τὸ παθαίνω πάντ' αὐτό, Ἑρμῆ· παρὰ σὺν πηγαίνω σὲ κανένα σταλμένο ἀπ' τὸ Δία, δὲν ξέρω κ' ἐγὼ πὼς, εἶμαι ἀρροσάλευτος καὶ κουτσός κι' ἀπ' τὰ δυὸ πόδια, ποὺ μόλις μπορῶ νὰ φτάσω στὸ τέλος, ἀφοῦ καμμιὰ φορὰ ἐκεῖνος, ποὺ

με περιμένει, ἔχει γεράσει προτύτερα. Μὰ ὅταν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀπαλλαχθῶ ἀπὸ κανέναν, θὰ με δεῖς με φτερά, πολὺ πιο γρήγορο κι' ἀπ' τὰ ὄνειρα σὺν νὰ ποῦμε ἄμα πέσει ἡ ὑσπληγχα κ' ἐγὼ ἀμέσως ἀναδείχνομαι νικητὴς, πηδώντας ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ στάδιο, χωρὶς καμμιὰ φορὰ νὰ με δοῦν κ' οἱ θεαταῖς.

Ἑρμῆς. Δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτὰ, ποὺ λές· ἐγὼ τουλάχιστον μπορῶ νὰ σὺ πῶ πολλοὺς, ποὺ ἐχτές δὲν εἶχαν οὔτε ὄβολο γιὰ ν' ἀγοράσουν θηλείαν, καὶ ξάφνου σήμερον εἶνε πλούσιοι καὶ πολυέξοδοι καὶ βγαίνουν ἀμαξάδα με κάτασπρα ἄλογα, ἀφοῦ αὐτοὶ οὔτε γαῖδοι δὲν εἶχαν ποτές. Καὶ ὅμως φορῶντας πορφύρας καὶ χρυσὰ δαχτυλίδια γυρίζουν στὴν πόλιν χωρὶς κ' οἱ ἴδιοι νὰ τὸ πιστεύουν, εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν εἶνε ὄνειρο νᾶνε πλούσιοι.

Πλούτος. Αὐτὸ εἶνε ἄλλο Ἑρμῆ· καὶ τότες δὲν περπατῶ μετὰ τὰ πόδια μου, οὔτε ὁ Δίας με στέλνει σ' αὐτοὺς παρὰ ὁ Πλούτωνας, γιατί κι' αὐτός δίνει πλοῦτη κ' εἶνε ἀνοιχτοχέρης· τὸ λέει τουλάχιστον καὶ τὸ νόμά του. Ὅντας λοιπὸν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀλλάξω σπῆτι ἀπ' τὸν ἕνα στὸν ἄλλο, ἀφοῦ με κλείτουν μέσα στὴ διαθήκη καὶ με σφαλίζουν προσεχτικὰ, με σηκώνουν με βιά καὶ με μετακομίζουν· Κι' ὁ πεθαμένος (ποὺ ἄφησε τὴν κλη-

ρονομίαν) μένει ζαπλωμένος σὲ καμμιὰ σκοτεινὴ γωνία τοῦ σπιτιοῦ, σκεπασμένος ἀπ' τὰ γόνατα κι' ἀπάνου με κανὰ παλιοσέντονο, περιζήτητος· στίς γάτες, κι' ὅσοι ἐλπίσανε σ' ἐμένα με προσμένουν στὴν ἀγορὰ μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, καθὼς περιμένουν τὸ γελιδόνι τὰ μικρά του κινουκιορίζοντας, ὅταν πετάει κοντὰ τους.

Κι' ἄμα βγάλουν τὴν σοραγίδα καὶ κόψουν τὴν κλωστή κι' ἀνοιχτεῖ ἡ διαθήκη καὶ φωνάξτε τ' ὄνομα τοῦ καινούργιου μου ἀφέντη, ποὺ ἔχεν βέβαια ἡ κανένα συγγενὴς ἢ κόλακας, ἢ γυναικωτὸς δούλος, πολυάκριδος· γιατί ἦταν ἐρωμένος του, με ζουρισμένο ἀκόμα τὸ πρόσωπο, καλοπλερωμένος ὁ παλληκαρὸς· γιὰ τις διαφορὲς καὶ κάθε λογῆς γλύκας ποὺ τὸν δούλεψε, ἢ κ' ἔχει περάσει πιά ἡ μπόγια του, ἐκεῖνος λοιπὸν, ὅποιος κι' ἂν εἶνε, ἀφοῦ μ' ἀρπάξει μαζὶ μετὰ τὴ διαθήκη με φέρνει τραχάλα κι' ἂν τὸν ἔλεγαν πρῶτα Πύρριον ἢ Δρόμιον ἢ Τίβιον ἀλλάζει τὸν ὄνομά του σὲ Μεγακλῆ ἢ Μεγάθυζο ἢ Πρώταρχο, ἀρίνοντας ἐκεῖνος, ποὺ τοῦ κάκου ἔχασκαν, νὰ κοιτάζονται ἀνασταξῶ τους καὶ νὰ λυποῦνται στ' ἀληθινὰ, γιατί τοὺς ἐφυγε τέτοιο μαγιόψαρο μετὰ ἀπ' τὸ κορινέλο, ἀφοῦ κατὰ πια καὶ τὸ περσότερο δόλωμα. Μὰ κι' ὁ καινούργιος ἀφέντης μου, ἀφοῦ ριχτεῖ καταπάνου μου με